

Jeesus isän tykönä ennen maailman luomista

Olen kirjoittanut myöhemmin hyvin lyhyen artikkelin tästä samasta aiheesta nimellä [Logos on Jumalan sana, ei henkilö](#). Voit lukea sen ensin ja palata halutessasi tähän tekstiin.

Jeesuksen oleminen isän tykönä ennen maailman luomista on paljon vaikeatajuisempi asia kuin ymmärtää se, että Raamatun mukaan isä on yksin ainoa Jumala, kaikkivaltias ja kaiken luoja.

Vanhan testamentin profetiat kertovat Jeesuksen olevan ihmislapsi, joka on kuningas Daavidin jälkeläinen. (1Moos 3:15; 2Sam 7:8-16; Psa 45; 89:20-53) Jeesus kuvataan vielä ilmestyskirjan lopussa Daavidin juurivesaksi, joka tarkoittaa sitä, että hän on kuningas Daavidin jälkeläinen alenevassa polvessa. Jeesusta sanotaan teurastetuksi karitsaksi eli mieheksi, jonka Jumala on herättänyt ylös kuolleista. (Ilm 22:13-16; 1:5, 17-18; 2:8; 5; Jes 11:1, 10)

Jeesus avasi ylösnousemuksensa jälkeen opetuslasten ymmärryksen käsittämään kirjoitukset: sen mitä kristuksesta oli kirjoitettu edeltä Vanhassa testamentissa. (Luuk 24:44-47) Luukas piti tärkeimpinä Jeesuksen sanoina siinä tilanteessa sitä, että kristuksen piti kärsimän ja Jumala oli herättävä hänet ylös kuolleista. (Psa 22; 69; Jes 53) Jeesus ei siis opettanut tuossa tilanteessa sitä, että hän olisi ollut isän tykönä luomiseen osallistuneena Jumalana ennen kuin syntyi ihmiseksi. Jeesus ei sanonut evankeliumin mukaan kertaakaan mitään tuollaista tai siihen viittaavaa.

Profeetat ennustivat jo edeltä, että Jumala oli antava kuninkuuden ja valtakunnan kristukselle, jota kutsutaan myös ihmisen pojaksi. (Dan 7:13-14) Jesajan mukaan tämä poikalapsi on "rauhan ruhtinas", "väkevä jumala" ja "iankaikkisuuden isä", koska hän voitti kuolemallaan kuoleman ja teki siten mahdolliseksi iankaikkisen elämän Jumalan lapsille. (Jes 9:5-6; 2Tim 1:8-11; Hebr 2:5-18) (1Kor 15; Kol 1:13-23; Efe 2; Ilm 3:14) Jumala on korottanut tämän Jeesuksen kaikkien luotujen yläpuolelle vasta sen jälkeen, kun oli herättänyt hänet ylös kuolleista. (Matt 2:18; Hebr 2:5-18; Efe 1; Kol 1)

Puhuessaan kristuksesta kaikki evankeliumit ja heprealaiskirje ja myös muut kirjeet keskittyvät kuvaamaan Jeesuksen elämää ihmisenä maan päällä, kuuliaisuutta isälle, kärsimystä ristillä, kuolemaa, ylösnousemusta kuolleista ja seurakunnan pääksi sekä kaikkien luotujen herraksi korottamista (isä herätti poikansa kuolleista ja pelasti hänet kuolemasta, Hebr 5:7; 13:20-21). Tämä korottaminen tapahtui kuolleista herätetyksi tulemisen jälkeen aivan niin kuin oli ennustettu (Psa 2; 8; 45; 110; 5Moos 30=Room 10:1-17).

Matteus, Markus ja Luukas eivät viittaa sanallakaan siihen, että Jeesus olisi elänyt ennen ihmiseksi syntymistään tai että hän olisi ollut luomassa tätä nykyistä maailmaa. Apostolien teoissa kerrotaan siitä, millä tavalla opetuslapset julistivat evankeliumia ja rukoilivat Jumalaa. Niissä kohdissa ei ole yhtään viittausta siihen, että Jeesus olisi ollut olemassa ennen ihmiseksi syntymistään tai että hän olisi luonut tämän maailman isänsä kanssa. Sen sijaan Jeesus kuvataan miehenä, jonka Jumala on herättänyt ylös kuolleista ja antanut hänelle vallan tuomita eläviä ja kuolleita. Juutalaisille oli tärkeää osoittaa se, että Jeesus on se kristus ja herra, jota nämä odottivat Raamatun lupausten mukaan. (Apt 2:12-38; 4:24-31; 10:34-48; 17:2-3, 22-31, jne.)

Jos evankeliumin ydin olisi siinä, että Jeesus kristus pitää tunnustaa isän kaltaiseksi tai isän vertaiseksi Jumalaksi, joka on ollut luomassa tätä nykyistä maailmaa, niin opetuslapset ja apostolit julistivat evankeliumia aivan väärin ja rukoilivat myös väärin. Jeesuksen kristuksen ilmestys kertoisi myös väärää evankeliumia, koska siinä vain isää sanotaan herraksi Jumalaksi

kaikkivaltiaaksi, joka on luonut kaiken, mitä on olemassa. (Ilm 4:8-11; vrt. Apt 17:22-31; 4:24-31; Jes 42:1-8) Apostolit julistivat varmasti oikein evankeliumia ja rukoilivat oikein, mutta nykyään elävät nimeltään kristityt henkilöt eivät välttämättä evankeliumia oikein julista eivätkä myöskään rukoile oikein Jumalaa, meidän taivaallista isäämme.

Uuden testamentin Jeesusta koskevista kirjoituksista valtaosa kuvaa hänen elämänsä ihmisenä maan päällä, syntien sovitusta, kuolleista herätetyksi tulemista ja asemaa uuden liiton Jumalan seurakunnan päänä sekä kaikkien luotujen herrana kuolleista herätetyksi tulemisen jälkeen. Myös Vanhan testamentin messias-profetioista suurin osa kertoo messiaan olevan ihminen, jolle Jumala oli antava kuninkuuden ja korottava hänen kaikkien luotujen herraksi. (esim. Psa 8; Hebs 2:5ss.)

Vanhassa testamentissa on silti joitakin profetioita, joissa sanotaan Herran ja Jumalan (Jahven ja Elohimin) tulevan kansansa tykö tai maailmaan, kun Kristus saapuu. (Jes 40:3; Luuk 1:15-17; Sak 13:8-14:9; Apt 1:9-11) Nämä kohdat voidaan tulkita siten, että Jeesus edustaa Jumalaa tämän kaikella arvovallalla, koska on hänen lähettiläänsä ja sanansaattajansa. Samalla tavalla on kutsuttu Herraksi ja Jumalaksi niitä enkeleitä, jotka ilmestyivät Vanhan testamentin aikana valituille Jumalan palvelijoille ja Israelin kansalle. (1Moos 18-19; 42:32:22-32; Joos 5:13-15; 2Moos 3:1-15; 13:21; 14:19; 20:20-23; 23:20-23; 5Moos 34:10; jne.)

Se ei siis todista Jeesuksen olevan isän vertainen tai isän kaltainen Jumala, että kristusta ja Herran enkeleitä kutsutaan Jumalan nimellä ja sanotaan Jumalaksi heidän toimiessaan Jumalan edustajina tai hänen sanansaattajinaan.

Toinen syy, miksi Herran ja Jumalan sanotaan tulevan maailmaan, kun Kristus saapuu, on se, että Jumala asuu täydellisesti kristuksessa (Kol 1:19; 2:9). "Jumala oli Kristuksessa" ja "isä asuu pojassaan". (2Kor 5:18-21; Joh 14:9-11) Kun Jeesus saapui omiensa tykö ja tulee toistamiseen maailmaan, niin hän edustaa silloin isäänsä Jumalaa ja toimii tämän kaikella arvovallalla HÄNEN NIMESSÄÄN. (Joh 5:43; 10:25) Jeesus toimii isänsä sijaishallitsijana ja tuomarina hänen sijastaan, hänen edustajanaan (Joh 5:17-30; Apt 17:31).

Jumala on itsekin silloin läsnä, koska hän asuu täydellisesti poikansa ruumiissa ja myös muiden lastensa sydämissä (1Joh 4:9-19; Ilm 21). Jumala on silloin kaikki kaikissa (1Kor 15:24-28), koska kaikki ovat täynnä Jumalan kaikkea täyteyttä, jota kohti me jo nyt Jumalan lapsina kuljemme (Efe 3:14-21; 2Kor 3:16) ja jota täyteyttä Jeesus oli täynnä "lihan päivinä", niin että teki kaikessa täydellisesti isänsä Jumalan tahdon mukaisia tekoja ja puhui hänen tahtonsa mukaisia sanoja. (Joh 8:29; 10:25, 37-38; 12:42-50; 14:9-11)

Oliko Jeesus sitten isän tykönä "Jumalan Poikana" jo ennen maailman luomista? Onko Jumala luonut tämän nykyisen maailman tämän Poikansa kautta, jota kutsutaan myös nimellä Jumalan Sana (Ilm 19:13).

Näihin kysymyksiin on kaikkein vaikeinta löytää sellainen vastaus, jonka voitaisiin sanoa olevan ehdottoman varmasti totta. On esitetty hyviä perusteluja sille, että Jeesus ei ole ollut luomassa tätä nykyistä maailmaa ja on saanut alkunsa vasta Marian kohdussa, eikä ole ollut sitä ennen olemassa taivaassa elävänä olentona. Jeesus on ollut ennen ihmiseksi syntymistään olemassa vain isän aivoituksissa ja suunnitelmissa, joissa hänellä oli kirkkaus isän tykönä jo ennen kuin maailma olikaan. (Efe 1-3; Kol 1; Room 8:28-30; 16:25-27; Joh 17:5; Mka 5:2)

Jumala näki siis jo ennalta sen kirkkauden, joka kristuksella oli oleva ja se kirkkaus oli Jumalan tykönä isän mielessä ja suunnitelmissa jo ennen kuin hän loi tämän maailman. (Joh 17:1-5) Johanneksen sanat voidaan kääntää myös siten, että se kirkkaus oli pojalla "isältä", niin kuin myös Jakeessa 1:14 on sanottu. Jeesuksella ei ole siis kirkkautta sen vuoksi, että hän olisi luonnostaan Jumala vaan siksi, että Jumala on antanut hänelle sen kirkkauden. (Joh 17:22,24)

Jumala, joka on itse ylhäisin kirkkaus (2Piet 1:17), on antanut pojalleen kirkkauden ja tehnyt hänestä "kirkkauden herran" korottaessaan hänet kaikkien luotujen yläpuolelle herätettyään hänet ensin kuolleista. Jeesus puhuu tässä koko ajan siitä tulevasta kirkkaudesta, joka hänellä oli oleva isän tykönä, kun hän sinne kohta olisi menevä: Jeesus pyysi isää kirkastamaan hänet sen sijaan, että hänellä olisi ollut jo se kirkkaus luonnostaan sen vuoksi, että hän olisi ollut Jumala. (Joh 17:1, 5, 11)

Jeesus oli tosin "herra", Jumalan poika ja kristus jo ennen kuolemaansa, koska käytti isän kaikkea valtaa jo ennen kuolemaansa ristillä, kun toimi hänen nimessään. (Joh 5:43; 10:25; 13:13) Isä myös kirkasti Jeesuksen "ilmestysvuorella" valituille veljille jo ennen kuin tämä oli noussut ylös kuolleista ja mennyt isän tykö, mutta siitä huolimatta Jeesus itse puhui tulevasta kirkastumisestaan, joka tapahtui vasta hänen mentyään ylös taivaaseen isän tykö. (Joh 7:39)

Isä on rakastanut poikaansa jo ennen maailman luomista, kun on varannut hänelle sen kunnian ja kirkkauden, joka Jeesukselle oli tuleva hänen kuolemansa kärsimysten tähden. Samaan kirkkauteen pääsevät kaikki Jumalan lapset aikanaan ja sen kirkkauden on Jeesus myös opetuslapsilleen antanut. (Joh 17:22,24; Hebr 2:9-10) Jeesuksen kirkkaus isän tykönä ennen kuin maailma oli luotu ei ole siis todiste hänen olemisestaan isän tykönä elävänä olentona, Jumalan Poikana. Vielä vähemmän se todistaa Jeesuksen olleen isän kaltainen Jumala taivaassa ennen ihmiseksi syntymistään. Se kirkkaus on pojalla isältä ja kirkastuminen viittaa profetiana pojan korotettuun asemaan kuolleista heräämisen jälkeen, ei aikaan ennen maailman luomista.

Jeesus sanoi, että hän ei ole maailmasta niin kuin eivät hänen opetuslapsetkaan maailmasta ole. (Joh 17:14,16) Jeesus on lähettänyt opetuslapsensa maailmaan niin kuin isä on lähettänyt poikansa maailmaan. (j. 18) Se, että Jumala on lähettänyt poikansa maailmaan ei siis Jeesuksen omien sanojen mukaan poikkea siitä tavasta, jolla hän on lähettänyt opetuslapset maailmaan ja Jeesus ei ole tästä maailmasta niin kuin eivät hänen opetuslapsetkaan tästä maailmasta ole. Se, että Jumala on lähettänyt poikansa maailmaan vapahtajaksi ei siis tarkoita välttämättä sitä, että Jeesus on tullut henkenä alas taivaasta Marian kohtuun ja syntynyt ihmiseksi, niin kuin katolisessa uskossa olevat ajattelevat tapahtuneen.

Jeesus on lähtenyt "isän tyköä" (Joh 16:28), mutta niin on myös Johannes kastaja lähtenyt "Jumalan tyköä". (Joh 1:6) Molemmista käytetään samaa kreikankielen ilmaisua, joka on tosin käännetty eri tavalla suomeksi, kun puhutaan Johannes kastajasta, mutta jos olisimme johdonmukaisia, niin molemmat kohdat tulisi kääntää samalla tavalla. Niinpä "Jumalan tyköä" tuleminen tai lähteminen ei tarkoita välttämättä sitä, että Jeesus olisi ollut elävänä olentona Jumalan tykönä ennen ihmiseksi syntymistään, koska ei Johannes kastajakaan ollut ja myös hän on lähtenyt Jumalan tyköä.

Jeesus sanoi, että isä on opettanut hänelle sen, mitä hän puhui: hän puhui sitä, mitä oli "nähty" isän tykönä niin kuin hänen vainoojansa puhuivat myös sitä, mitä olivat "kuulleet" oman isänsä tykönä. (Joh 8:28,38) "Näkeminen" ei tarkoita Raamatussa aina luonnollisin silmin näkemistä vaan se tarkoittaa monesti "ymmärtämistä". Jeesus sanoi, että jokainen, joka on kuullut ja oppinut "isän tykönä", tulee hänen tykönsä (Jeesuksen tykö). (Joh 6:45) Kaikki Jumalan opettamaksi tulevat

ihmiset oppivat siis Jeesuksen sanojen mukaan "isän tykönä", koska tässä on käytetty taas samaa kreikankielen ilmaisua kuin siinä, kun Jeesus on "nähty" ja kuullut sekä oppinut "isänsä tykönä".

Niinpä nämäkään kohdat eivät todista aukottomasti sitä, että Jeesus olisi ollut isänsä tykönä näkemässä asioita elävänä olentona ennen kuin syntyi ihmiseksi. Jos Jeesus olisi viitannut noilla sanoillaan asemaansa Jumalana isänsä tykönä, niin hänen ei olisi tarvinnut Jumalana mitään edes isältä oppia, koska tietäisi muutenkin kaiken jo luonnostaan sen vuoksi, että on Jumala. Nämä kohdat todistavat siis pikemmin sen puolesta, että Jeesus tunnusti olevansa ihminen, joka tarvitsi muiden ihmisten tavoin opetusta isältään ja sitä hän sai jo varttuessaan aikuiseksi. (Luuk 2:40-52) Jeesuksella oli ihmisenä selvästi eri tietoisuus kuin hänen isällään Jumalalla ja eri tahto, mutta hän alistui aina kuuliaisena poikana isänsä tahtoon, mistä syystä hänen uhrinsa kelpasi sovitukseksi synneistämme. (Matt 26:39-44; 24:36; Fil 2:5-11; Hebr 5:4-11)

Monet perustelevat Jeesuksen olemista isän tykönä myös sillä kohdalla, jossa Jeesus puhui juutalaisten kanssa ja nämä sanoivat hänen syntyneen aviorikoksesta. (Joh 8:12-59) Sanat "minä olen se, joka minä olen" (Joh 8:24, 28) ovat ihan normaalia puhetta siinä tilanteessa eivätkä ne viittaa millään tavalla sen ENKELIN sanoihin, joka puhui Moosekselle palavasta pensaasta erämaassa (2Moos 3:1-15). Sen enkelin ja Jeesuksen sanat eivät ole edes täysin samanlaiset, kun niitä kreikankielisestä Vanhasta testamentista luetaan ja verrataan kreikankieliseen Johanneksen evankeliumiin tässä kohdassa (2Moos 3:14; Joh 8:24, 28, 58). Moosekselle puhuneen enkelin hepreankieliset sanat voidaan lisäksi kääntää monella eri tavalla eivätkä korkeasti oppineet Raamatun tutkijatkaan ole samaa mieltä siitä, mikä olisi oikea tapa kääntää ne.

Jeesus ei väittänyt juutalaisille olevansa kaiken luoja ja Jumala, kun puhui heille tässä tilanteessa (Joh 8:12-59). Hän todisti ainoastaan sen, että hän ei ole aviorikoksesta syntynyt, sillä hänen isänsä on Jumala eikä joku ihminen. Jeesus kielsi myös jyrkästi sen, että hänessä olisi riivaaja, niin kuin juutalaiset sanoivat hänen olevan. (jj. 41-48) Jeesus puhui niin kuin se kristus, jota nämä juutalaiset olivat odottaneet, mutta he eivät ottaneet Jeesusta vastaan voideltuna kuninkaanaan. Jeesus sanoi sellaisia asioita, jotka tekivät hänestä juutalaisten silmissä suuremman kuin kukaan profeetta oli ollut ennen häntä, mutta Jeesus sanoi siinä vain totuuden. Kristus on suurempi kuin yksikään profeetta häntä ennen. (jj.49-59)

Jeesus ei sanonut olleensa elävänä olentona maailmassa tai taivaassa isän tykönä jo ennen kuin Aabraham oli syntynyt. Suomenkielen käänöksessä on virheitä jakeessa 58. Siinä on kreikankieleessä kaikissa käsikirjoituksissa preesens ja sanat "egō eimi" (εγώ ειμι) tulisi suomentaa sanoilla "minä olen" sen sijaan, että ne on käännetty sanoilla "olen minä ollut". Lisäksi verbi "ginomai" tarkoittaa pikemminkin "tulemista" kuin "syntymistä" ja sen aoristi-muoto voidaan kääntää myös futuurissa tai perfektissä, joten yksi vaihtoehtoinen käänнос on:

"... ennen kuin Aabraham oli tuleva, minä olen". (Joh 8:58)

Jeesus olisi silloin tarkoittanut sanoillaan sitä, että ennen kuin Aabraham oli ilmestynyt "tulevassa maailmassa", on hän jo tullut ja on siinä läsnä heidän edessään kristuksena juuri sillä hetkellä, kun hän nämä sanat sanoi: "Ennen kuin Aabraham on tullut, minä olen".

Juutalaiset odottivat kristusta, jonka piti ilmestyä ennen kuin Aabraham ottaisi heidät vastaan "tulevassa maailmassa", niin kuin he myös uskoivat tapahtuvan. Se, että juutalaiset yrittivät tämän jälkeen kivittää Jeesuksen, ei todista sitä, että Jeesus olisi sanonut olevansa Jumala. Juutalaisille riitti kivityksen syyksi pelkästään se, että Jeesus sanoi olevansa Jumalan poika ja että hän on se

kristus, jota nämä itsekkin odottivat. Jeesus tunnusti myöhemmin vastaavassa tilanteessa olevansa "jumala" vain samalla tavalla kuin Israelin tuomarit olivat "jumalia". (Joh 10:24-39; Psa 82)

Jeesus oli ihmisenä "jumala" niin kuin Israelin tuomarit ja Mooses ennen häntä, "heidän lakinsa" kirjoitusten mukaan. (2Moos 4:16; 7:1; Joh 10:24-39) Sana "jumala" käytettynä ihmisistä (tai enkeleistä, 2Moos 3:1-15, 13:21; 14:19; 20:20-23; 23:20-23; 5Moos 34:10) ei siis tarkoita samaa kuin silloin, kun sitä sanaa käytetään kaikkivaltiaasta taivaan ja maan luojasta: meidän isästämme ja Jeesuksen kristuksen Jumalasta ja isästä. (Matt 6:6ss; Joh 20:17; Efe 1:3; Ilm 3:12)

Jeesus tunnusti juutalaisille olevansa "Jumalan poika", mutta ei väittänyt koskaan olevansa Jumala. "Jumalan poika" ei voi olla Raamatun mukaan samalla tavalla Jumala kuin Jumala itse (tästä lisää myöhemmin). Jeesuksen opetuslapsetkaan eivät väittäneet Jeesusta koskaan isän vertaiseksi Jumalaksi vaan tunnustivat hänen olevan "kristus, elävän Jumalan poika", "Jumalan pyhä" ja "Jumalan kristus". (Matt 16:16; Luuk 9:20; Joh 6:69; 20:31) Sanaa "kristus" on käytetty Raamatussa vain ihmisistä, ei koskaan Jumalasta tai enkeleistä. Sekin todistaa Jeesuksen ihmiseksi, mutta ei Jumalaksi tai enkeliksi, joka olisi luotu ensimmäisenä muiden enkelien joukossa.

Jeesus ei sanonut tässä kohdassa sitä, että hän oli nähnyt Aabrahamin tämän eläessä, vaikka juutalaiset tulkitsivat sillä tavalla väärin hänen sanojaan. (Joh 8:56-57) Jeesus ei sanonut sitäkään, että Aabraham olisi nähnyt hänet Mamren tammistossa, niin kuin monet ovat tulkinneet tapahtuneen (1Moos 18). Sen sijaan Jeesus sanoi, että Aabraham näki "hänen päivänsä" ja iloitsi. Tässä on kyse profeetallisesta näkemisestä ja mahdollisesti jopa ilmestyksestä. Aabraham näki jo edeltä kristuksen ylösnousemuksen ja tulevan kaupungin ja tulevan maan, jota kohti hän uskossa vaelsi. Heprealaiskirjeen kirjoittaja sanoo tämän asian selvästi eikä Jeesus väittänyt mitään muuta kuin tämän saman asian. (Hebr 11:8-19)

Jotkut väittävät, että Jeesus oli yhtä aikaa taivaassa ja maan päällä, kun hän puhui Nikodeemukselle. Johanneksen evankeliumissa lukee yhden käännösversion ja käsikirjoituksen mukaan näin:

"Ja kukaan ei ole noussut taivaaseen paitsi taivaasta (alas) tullut ihmisen poika, joka on taivaassa." (Joh 3:13)

Jakeen loppuosa "joka on taivaassa" puuttuu monista vanhoista käsikirjoituksista, joten se voi olla myöhempi lisäys, mutta emme tiedä sitä varmasti. Se, minkä tiedämme varmaksi, on, että Jeesus ei ollut noussut vielä silloin ylös taivaaseen, kun hän puhui Nikodeemuksen kanssa. Jeesus ei ollut noussut ylös taivaaseen vielä silloinkaan, kun ilmestyi kuolleista herätetyksi tulemisen jälkeen Marialle haudalla. (Joh 20:17) Niinpä ainoa järkevä selitys tälle jakeelle on se, että kyseessä eivät ole Jeesuksen sanat Nikodeemukselle vaan Johanneksen sanat evankeliumin lukijoille. Ne ovat Johanneksen kerrontaa, eivät Jeesuksen sanoja. Kun Johannes kirjoitti evankeliuminsa noin 60 vuotta Jeesuksen taivaaseen nousemisen jälkeen, saattoi hän sanoa tuolla tavalla. Tähän kohtaan liittyy paljon muutakin, jota en nyt tilan ja ajan puutteen vuoksi käy tässä lävitse.

On myös joitakin sellaisia kohtia etenkin Johanneksen kirjoituksissa, joita on vaikea selittää mitenkään muuten kuin siten, että Jeesus olisi ollut "Jumalan Poikana" isän tykönä taivaassa ja tullut sieltä "henkenä" alas Marian kohtuun, josta sitten aikanaan syntyi poikalapsena tähän maailmaan. Jos tällä tavalla uskotaan, niin joudumme selittämään hyvin kyseenalaisella tavalla sen, miksi Jeesusta sanotaan kuitenkin ihmiseksi ja kuvataan hänen kasvaneen vauvasta aikuiseksi mieheksi niin kuin muutkin lapset. (Luuk 1-3) Jeesuksella täytyisi olla ihmisenä eri tietoisuus kuin "ikivanhalla Jumalan Pojalla".

"Iankaikkinen henki" ihmisen ruumiissa tai "ikivanha Jumalan Poika" ihmisen ruumiissa ei ole täydellisesti ihminen, joten Jeesus ei olisi samalla tavalla ihminen kuin me olemme. Jeesus olisi vain "ihmisen kaltainen", mutta ei ihminen. (1Tim 2:5; Room 5:10-21; 1Kor 15:1-47; vrt. Hebr 2:5-18; Fil 2:5-7; Room 8:3) Teoriassa on silti mahdollista, että Jeesusta on sanottu ihmiseksi Raamatussa, vaikka hän ei olisikaan täydellisesti samanlainen ihminen kuin me: ihminen, jolla on alku järjellisine sieluineen ja ruumiineen äitinsä kohdussa, jota ennen häntä ei ole ollut olemassa edes luotuna henkenä, puhumattakaan iankaikkisesta "Jumalan Pojan" hengestä, jolla ei olisi elämän alkua ja loppua, koska hän olisi iankaikkinen Jumala samoin kuin isänsä.

On siis vielä muutamia kohtia, joita on käytetty sen asian perustelemiseen, että Jeesus olisi ollut isän tykönä "Jumalan Poikana" ja tullut henkenä alas taivaasta Marian kohtuun, jossa kehittyi ihmisalkiosta poikalapseksi ja lopulta aikuiseksi mieheksi, joka kuoli ja jonka Jumala herätti ylös kuolleista. En ole löytänyt vielä kaikkiiin niihin kohtiin täysin tyydyttävää selitystä, joilla voitaisiin kumota täysin varmasti tuo teoria. Se teoria voidaan kuitenkin kyseenalaistaa ja jättää kanta tältä osin avoimeksi. Hyviä perusteluita löytyy molempien tulkintojen puolesta ja vastaan, joten en ole ehdottoman varma siitä, mikä on oikea näkemys tässä asiassa.

Valtaosa nimeltään kristityistä pitää totena kolmiyhteisen jumalan opin, jolle ei löydy Raamatusta käytännössä lainkaan tukea. Jotkut pitävät Jeesusta luotuna olentona, jonka kautta Jumala olisi luonut tämän nykyisen maailman ([Paul Sumner](#)). Se, mikä rooli Jeesuksella luomisessa oli ja miten Jeesus osallistui luomiseen, jää epäselväksi. On myös mahdollista, että Jeesus on luotu ennen enkeleitä, mutta hän ei ole osallistunut itse aktiivisesti luomiseen.

Sitten on vielä se tulkinta, jota vain hyvin harvat pitävät totena ([Anthony Buzzard](#), [Sean Finnegan](#)): Jeesus sai alkunsa ihmisenä Marian kohdussa eikä hän ole ollut olemassa sitä ennen. Jeesus Kristus on täydellisenä Jumalan kuvana synnitön ihminen, jonka Jumala on pelastanut kuolemasta ja korottanut hänet kaikkien luotujen herraksi ja kaiken pääksi seurakunnalleen. Vaikka tätä tulkintaa pidetään kaikkein eniten harhaoppisena, olen löytänyt sille erittäin hyviä perusteluita. Tämä tulkinta on kaikkein helpointa ymmärtää ja pitää sitä totena, koska pieni lapsikin voi sen käsittää.

Kaikki muut tulkinnat paitsi viimeinen johtavat hyvin vaikeatajuisiin selityksiin. Tulkinta on lopulta tunnustettava todeksi, vaikka sitä ei ymmärretä. Se on vain sokeasti uskottava todeksi tai muuten sen kannattajien mielestä joutuu helvettiin ja tulee erotetuksi uskovien yhteydestä harhaoppisena. Kun ihmisiä on peloteltu tällä tavalla, niin heidät on saatu uskomaan mysteeriiin, jota kukaan ei ymmärrä eikä käsitä. Sekö on Jumalan tapa opettaa meille sanaansa? Siten, että sitä on mahdoton kenenkään ymmärtää? Tuskinpa vain.

"Kun sinun sanasi avautuvat, niin ne valaisevat ja antavat yksinkertaiselle ymmärrystä." (Psa 119:130)

Jos Raamatun opetus jättää ymmärryksen hedelmättömäksi ja opetus on sisäisesti ristiriitaista, järjen vastaista ja ristiriidassa myös Raamatun kirjoitusten monien kohtien kanssa, niin silloin se ei ole Jumalasta vaan ihmisistä ja pahimmassa tapauksessa riivaajista: esimerkiksi kolmesta sammakonmuotoisesta hengestä. (Ilm 16:13ss.)

Johanneksen evankeliumin alku on yksi pahiten väärin ymmärretyistä Raamatun kohdista. Siinä ei ensinkään sanota, että "alussa Jumalan Poika oli Jumalan tykönä ja Jumalan Poika oli Jumala" ja

"hän loi kaiken, mitä on olemassa" tai "Jumala loi kaiken Jeesuksen Kristuksen kautta" tms. Siinä sanotaan, että

"Alussa oli sana ja sana oli Jumalan tykönä ja sana oli jumala. TÄMÄ oli alussa Jumalan tykönä ja kaikki on saanut syntynsä SEN kautta eikä ilman SITÄ ole syntynyt mitään mikä syntynyt on. SIINÄ oli elämä ja elämä oli ihmisten valo ja valo loistaa pimeydessä mutta pimeys ei SITÄ käsittänyt."

Jakeessa kaksi on kreikankielen demonstratiivipronomini "houtos" (ὄτος), joka tulee suomentaa aina sanalla "tämä" puhuttiinpa sitten ihmisestä, enkelistä tai Jumalasta. Pronomini "autos" (αὐτός) tulee suomentaa sanalla "se", kun puhutaan personoidusta abstraktiosta, jollainen Jumalan sana tässä kohdassa on (jj.3-12). Sitä vastaava toinen personoitu abstraktio on Jumalan viisaus, jolla hän on luonut kaiken, mitä on olemassa, ja jonka kautta hän kutsuu ihmisiä mielenmuutokseen. (Snl 3:19; 8:12-36; Jer 10:12; 51:15) Samanlaisia personoituja abstraktioita ovat rakkaus, viha ja synti. (1Kor 13; Jaak 1:20; Room 7:17, 20)

Sananlaskujen kirjan kahdeksannen luvun "viisaus" ei ole elävä persoona, Jeesus kristus. Viisaus on personoitu abstraktio ja se tarkoittaa käytännössä samaa asiaa luomisen yhteydessä kuin "Jumalan sana". Sana "viisaus" on hepreaksi "chokmah" (khok-maa) ja on suvultaan feminiini. Niinpä siihen viittaavat pronominit olisivat myös feminiinejä. Jos kyse olisi Jeesuksesta kristuksesta, niin häntä kutsuttaisiin englanniksi pronomiinilla "she" eikä "he", kun sanottaisiin Jumalan omistaneen "hänet" alussa tykönään. (Snl 8:22) Näin ei tietenkään tehdä, mutta otin tämän esimerkiksi sen vuoksi, jotta näkisit, miten väärin ja mielivaltaista on käyttää persoonapronominia "hän" tällaisista abstraktioista, mutta juuri niin on tehty Johanneksen evankeliumin alun käännöksissä.

Jumala on luonut kaiken sanallaan ja sanansa kautta, mutta ei Jumalan Pojan kautta. Vanhasta testamentista ei löydy yhtä ainoata kohtaa, jossa olisi sanottu Jumalan luoneen tämän maailman Jeesuksen kristuksen kautta. Sen sijaan Jumalan sanotaan luoneen kaiken sanansa kautta ja antaneen henkäyksensä luomiinsa olentoihin, niin että niistä tuli eläviä. (Psa 33:6-9) Luomiskertomuksesta ei löydy elävää persoonaa, Jeesusta kristusta, luomassa tätä maailmaa. (1Moos 1-2) Jumala luo siinä kaiken ja tekee sen sanallaan. Jeesus ja apostolit sanoivat profeettojen tapaan isän Jumalan luoneen yksin kaiken, mitä on olemassa ja isä on yksin kaikkivaltias Jumala. (Ilm 4:8-11; 10:6; 11:17; 14:6-8; Apt 17:22-31; 4:24-31; Jes 42:1-8; 2Kor 6:18; 2Moos 6:3, 5Moos 5:35, 39; 6:4; Mark 12:28-34; Joh 17:3; 1Kor 8:4-6; Efe 4:4-6; Room 16:25-27; 1Piet 5:10-11; Jda 1:24-25)

Jumalan sanassa on eläväksi tekevä voima ja Johannes sanoo sitä "jumalaksi" juuri siitä syystä. Jumalan sana on auktoriteetti luoduille olennoille ja tässä maailmassa, kun Jumala luo sanallaan uutta ja tekee olentoja eläviksi. Jumala herättää jopa kuolleita sanansa kautta, mutta hän on antanut käytännössä vallan pojalleen Jeesukselle tehdä niin ja parantaa myös sairaita tai ajaa ulos riivaajia sanalla. Jopa luonnonvoimien täytyi totella Jumalan sanaa, joka Jeesuksen suusta lähti. (Matt 8:16; 15:28; Mark 4:39; Luuk 7:1-10; Joh 5:25; 11:1-45) Se ei tee Jeesuksesta kuitenkaan Jumalaa, että hän teki voimallisia tekoja ja ihmeitä. Jumala vaikutti ne teot hänessä sanansa ja henkensä kautta jopa siinä määrin, että Jeesus sanoi isän tekevän niitä tekoja ja puhuvan niitä sanoja. (Joh 14:9-11)

Johannes sanoo Jumalan sanaa jumalaksi sen vuoksi, että se tekee sen, mitä varten Jumala sen maailmaan lähettää. (Jes 55:11) Jumalan sanalla on auktoriteetti, jota luotujen on pakko totella ja toimia sen sanelemalla tavalla, kun kyseessä on sellainen ehdoton sana, josta luomisen yhteydessä puhutaan. Kun Jumala sanoi jotakin, niin se tapahtui. Jumala sanoi: "Tulkoon valo ja valo tuli!" (1Moos 1:3) Luomiskertomuksessa toistuvat sanat "Jumala sanoi" ja "tapahtui niin". Mitään muuta

ei voinut tapahtua kuin se, mitä Jumala sanoi, koska Jumalan sana on vastustamaton auktoriteetti ja siten "jumala" niille, jotka sen kuulevat ja sana on "jumala, joka luo kaiken".

Sana ei ole itsenäinen persoona vaan se on Jumalan sana, jonka Jumala omistaa niin kuin myös viisautensa ja se on ollut alussa Jumalan tykönä. (Snl 8:22; Joh 1:1) Ennen vanhaan saatettiin sanoa supliikista puhujasta, että "sana on hänen hallussaan". Sitä samaa voitaisiin sanoa myös Jumalasta, jolla on myös oma sana hallussaan: Jumala omistaa oman sanansa ja viisautensa, mutta ne eivät ole Jumalasta erillisiä persoonia, vaikka ne on ikään kuin persoonina Raamatusta kuvattu. Ne ovat personoituja abstraktioita niin kuin rakkaus (1Kor 13), viha (Jaak 1:20) ja synty (Room 7:17, 20).

Jumalan sana viittaa Johanneksen kirjoituksissa ja myös muutamissa muissa Raamatun kohdissa Jeesukseen, mutta ei välttämättä sillä tavalla, että Jeesus olisi ollut elävänä olentona isän tykönä ennen maailman luomista. Jumalan suunnitelma oli tehdä synnitön ihminen, joka eläisi iankaikkisesti. Jumala on kertonut tämän suunnitelman sanansa kautta, joka löytyy Raamatusta.

Kun Jeesus sitten syntyi ja eli synnittömän elämän, kuoli ristillä ja nousi ylös kuolleista, niin hän täytti Jumalan sanan lupauksen kristuksesta. Jumalan sana tuli Jeesuksessa kristuksessa lihaksi, joka voitiin nähdä, jota voitiin kuulla ja jota voitiin käsin kosketella. (Joh 1:1-14; 1Joh 1:1-7) Jumala antoi meille sanansa elämäksi ja se sana on ruumiillistunut kristuksen Jeesuksen persoonassa. Se, että näin tapahtui, ei todista välttämättä sitä, että Jeesus olisi ollut Jumalan Poikana isän tykönä taivaassa ennen maailman luomista.

Seurakuntaan vaikutti Johanneksen aikana hyvin voimakkaasti leviämään pyrkinyt harhaoppi, joka tunnetaan nykyään nimellä doketismi. Doketistit eivät uskoneet Kristuksen olleen lihassa tullut Jumalan poika eli ihminen liharuumiissa. Johannes kirjoitti ensimmäisen ja toisen kirjeensä näitä harhaoppisia ja heidän harhaoppiaan vastaan. Hän painottaa sen vuoksi heti kirjeensä alussa sitä, että Jeesus Kristus on liharuumiissa tullut ja kuoleman kärsinyt Jumalan poika, jonka Jumala on herättänyt ylös kuolleista. Johannes erottaa isän ja pojan tällä tavalla kaikkialla ensimmäisessä kirjeessään. Jos luet koko kirjeen läpi ilman ennakkoluuloja, niin saatat nähdä tämän asian.

Johannes ei sano Jeesusta missään kohdassa kirjoituksiaan Jumalaksi, joka olisi ollut luomassa tätä maailmaa. Johannes sanoo "sanaa" jumalaksi, ei Jumalan Poikaa Jeesusta. (Joh 1:1) Jumala on luonut sanallaan ja sanansa kautta kaiken, mitä on olemassa. Näin vanhassa testamentissa on kirjoitettu. (Psa 33:6-9; Snl 3:19; 8:12-39; Jer 10:12; 51:15; Jes 42:1-8) Apostolit ja Jeesus vahvistavat tämän asian, mutta eivät sano Jeesuksen kristuksen olleen luomassa tätä nykyistä maailmaa aktiivisena luoja. (Apt 4:24-31; 14:15; 17:22-31; Ilm 4:8-11; 10:7; 14:6-8)

Johanneksen evankeliumin alku voidaan kääntää myös näin:

"Alussa oli sana ja sana oli jumalan tykönä ja sana oli jumala. TÄMÄ oli alussa Jumalan tykönä ja kaikki on saanut syntynsä SEN kautta eikä ilman SITÄ ole syntynyt mitään mikä syntynyt on. SIINÄ oli elämä ja elämä oli ihmisten valo ja valo loistaa pimeydessä mutta pimeys ei SITÄ käsittänyt.

Oli Jumalan tyköä lähetetty mies, jonka nimi oli Johannes. Tämä tuli todistukseksi, jotta todistaisi valosta, jotta kaikki uskoisivat hänen kauttaan. Hän ei ollut itse tuo valo, mutta tuli todistamaan valosta, että totinen valo, joka valaisee jokaisen ihmisen, oli tulossa maailmaan. Se oli maailmassa ja maailma on saanut syntynsä sen kautta,

mutta maailma ei tuntenut sitä. Se tuli omiensa tykö ja sen omat eivät ottaneet sitä vastaan.

Mutta kaikille, jotka ottivat sen vastaan, [se] antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä; jotka eivät ole siinneet verestä eikä lihan tahdosta eikä miehen tahdosta vaan Jumalasta. Ja sana tuli lihaksi ja teki majan keskellemme. Ja me katselimme hänen kirkkauttaan; sen kaltaista kirkkautta kuin ainosyntyisellä on isältä täynnä armoa ja totuutta." (Joh 1:1-14)

Jeesus kristus ei ole ainoa valo, joka Raamatussa mainitaan. (Joh 8:12) Jumalan sana on valo tiellämme ja jalkojemme lamppu. (Psa 119:105) Johannes voi puhua Jumalan sanan valosta evankeliuminsa alussa. Ne, jotka ottavat vastaan Jumalan sanan, saavat voiman tulla Jumalan lapsiksi. (1 Tess 1:5-6; 2:13) Jumalan sana tuli ensin Israelin tykö, mutta he eivät ottaneet sitä vastaan: enemmistö juutalaisista torjui Jumalan sanan pois luotaan. Mutta ne, jotka ottivat vastaan Jumalan sanan, saivat voiman tulla Jumalan lapsiksi. Jumalan lapset ovat syntyneet uudesti Jumalan elävän ja pysyvän sanan kautta, Jumalan hengestä. (1 Piet 1:23-25; Joh 8:1-8)

Jakeessa Joh 1:12 on oikein kääntää pronomini "autos" persoonapronominilla "hän", koska se viittaa Jumalaan eikä hänen sanaansa. Jumala antoi niille voiman tulla Jumalan lapsiksi, jotka uskovat hänen nimeensä (Jumalan nimeen). Vasta jakeessa 14 aletaan puhua varmuudella Jeesuksesta, jonka persoonassa Jumalan sana on tullut lihaksi. Tällä ilmaisulla tarkoitetaan sitä, että Jumalan sanan lupaus toteutui kristuksen Jeesuksen syntymässä. Siitä on ennustettu kaikkialla profeettojen sanoissa.

Huomaa, että Johannes ei sano tässä Jumalan tulleen lihaksi, niin kuin katolisessa uskossa olevat virheellisesti väittävät hänen sanoneen. Johannes sanoi, että "sana tuli lihaksi". On aivan eri asia sanoa, että "sana tuli lihaksi" kuin sanoa "Jumala tuli lihaksi".

Johannes ei edellyttänyt keneltäkään Jumalan lapselta sellaisen asian tunnustamista, että "Jumala tuli lihaksi". Johanneksen evankeliumin alusta käy selvästi ilmi se, että "sana oli Jumalan tykönä" ja "sana tuli lihaksi", mutta Jumala itse ei tullut lihaksi. Jumala ja hänen sanansa erotetaan tässä selvästi toisistaan. Vain sana tuli lihaksi, mutta Jumala ei tullut lihaksi.

Joku voi väittää, että tässä ei puhuta "Jumalan sanasta" vaan "Sanasta", joka tarkoittaa Jeesusta kristusta, Jumalan poikaa. He perustelevat silti kantaansa Ilmestyskirjan sillä kohdalla, jossa Jeesuksen yhdeksi nimeksi sanotaan "Jumalan Sana". (Ilm 19:13) Niinpä sillä ei pitäisi olla merkitystä sanotaanko Jeesusta "Jumalan sanaksi" tai "Sanaksi", jos molemmat tarkoittavat kuitenkin samaa asiaa, Jeesusta itseään abstraktion sijasta.

"Jumalan sana" tarkoittaa useimmissa Raamatun kohdissa aivan varmasti muuta kuin elävää persoonaa, Jeesusta kristusta, joten he yrittävät selittää tässä puhuttavan jostakin muusta kuin "Jumalan sanasta". Koska "Sana" on heidän mielestään itsenäinen persoona, Jeesus kristus, niin he eivät hyväksy tässä kohdassa genetiivimuotoa "Jumalan sana" ("sana oli Jumalan"), koska se ei heidän itsensä mielestä tarkoittaisikaan silloin enää elävää persoonaa vaan abstraktia Jumalan sanaa. Jumala ei heidän mielestään "omista" poikaansa, joten "Sana" ei voi olla "Jumalan".

Samat ihmiset tulkitsevat kuitenkin Sananlaskujen kirjan "viisauden" eläväksi persoonaksi, vaikka Jumala "omisti" sen ensimmäisenä teoistaan ennen aikojen alkua. (Snl 8:22) Siinä jakeessa sanotaan tosiaankin Jumalan "omistaneen" viisautensa sen sijaan, että Jumala olisi "luonut" sen (luomisesta

on käytetty muualla eri verbejä kuin tässä olevaa verbiä). Kolmiyhteiseen jumalaan uskovat eivät voi hyväksyä sellaista ajatusta, jonka mukaan Jeesus kristus on luotu olento sen sijaan, että olisi syntynyt tai ollut aina olemassa isän tykönä.

Näemme tästä esimerkistä sen, miten mielivaltaisesti he tulkitsevat Raamattua. Jumala ei voi omistaa "Sanaansa", koska "Hän" on elävä persoona, Jeesus kristus, mutta Jumala voi kuitenkin omistaa viisautensa, vaikka se on elävä persoona, Jeesus kristus. On sanomattakin selvää, että tuollaisilla perusteluilla ei ole mitään arvoa Jumalan ja ihmisten edessä. "Jumalan sana" on selvästi abstraktio, mutta se voi viitata myös Jeesukseen kristukseen ja olla hänen nimensä. Jeesus kristus ei ole silti välttämättä ollut isän tykönä elävänä olentona ennen kuin syntyi ihmiseksi.

Jumala ei itse ole se sana, jonka hän omistaa ja joka oli alussa Jumalan tykönä taivaassa. (Snl 8:22; Joh 1:1) Vain sana tuli lihaksi, mutta Jumala jäi taivaaseen, josta hän lähetti sen sanan maailmaan ja puhui sen poikansa Jeesuksen kautta. (Hebr 1:1; Joh 14:9-11; 12:44-50) Sana ei ollut itsenäinen persoona Jumalan tykönä. Ihminen kristus Jeesus sen sijaan on itsenäinen persoona ja syntyi Jumalan sanan lupauksen voimasta tähän maailmaan. Jumala on synnyttänyt kaikki elävät olennot sanansa kautta ja antamalla henkäyksensä niille: niin myös oman poikansa Jeesuksen kristuksen. (Psa 33:6-9)

Jeesusta sanotaan Raamatussa "Jumalan pojaksi", "Jumalan pyhäksi" ja "Jumalan kristukseksi". (Matt 16:16; Luuk 9:20; Joh 6:69) Näillä sanoilla ei viitata niinkään omistussuhteeseen kuin alkuperään. Jeesus kristus on saanut alkunsa isästään Jumalasta, mistä syystä häntä sanotaan "Jumalan pojaksi". (Hebr 2:10-11; Luuk 1:35) Kristus on silti myös "Jumalan", millä asialla tarkoitetaan omistamisen lisäksi sitä, että isä on vallassa suurempi kuin poika ja voi käskä poikaansa, mutta poika ei käske koskaan isäänsä, koska pojalla ei ole valtaa isään nähden. (1Kor 3:23; 15:24-28; vrt. 1Moos 41:40-44)

Se, että Jeesus on "Jumalan poika", tekee mahdottomaksi sen, että hän olisi myös Jumala. Jumala ja hänen poikansa eivät voi olla samalla tavalla Jumala, koska Jumalalla ei ole isää eikä myöskään Jumalaa, joka olisi hänen yläpuolellaan. Jeesuksella kristuksella on kuitenkin Jumala ja isä, josta Jeesus on saanut myös alkunsa, joten hän ei voi olla samalla tavalla Jumala kuin hänen isänsä yksin on Jumala: kaikkivaltias ja kaiken luoja. Jeesus kristus on lisäksi ihminen, mikä tekee hänestä Jumalasta erillisen olevaisen, eikä hän voi olla ihmisenä sama olevainen kuin Jumala.

Jeesus on tosin ihminen ja Jumala yhtä aikaa, mutta ei ihmisten opettamalla tavalla vaan Jumalan sanan ilmoituksen mukaan. Raamatussa sanotaan myös ihmisiä jumalaksi, joten Jeesus on varmuudella jumala ihmisenä, mutta ei kaiken luoja ja kaikkivaltias, niin kuin hänen isänsä on. (2Moos 4:16; 7:1; Psa 82:1-6; Hebr 2:5-18) Raamatussa sanotaan myös enkeleitä Herraksi ja Jumalaksi (Jahveksi ja Elohimiksi), joten myös Jeesus voisi olla enkeli tai enkelien yläpuolella oleva herra luomakunnan alusta asti. (2Moos 3:1-15; 13:21; 14:19; 20:20-23; 23:20-23; 5Moos 34:10; Apt 7:20-59; Kol 1:13-23; Ilm 3:14)

Sanat "Jumalan poika" pitävät sisällään sen väistämättömyyden, jonka mukaan pojalla on oltava isä. Poikaa ei voi olla olemassa ilman isää, josta tämä poika on saanut alkunsa. Isä sen sijaan ei tarvitse poikaa voidakseen olla olemassa. Isä on siten yksin ainoa iankaikkinen Jumala, jolla ei ole elämän alkua eikä loppua. Poika on syntynyt, joten hänellä on alku joko muinaisissa ajoissa iankaikkisuudessa tai sitten ihmisenä myös äitinsä Marian kohdussa ja sitä ennen poika ei ole ollut olemassa. Poika on tämän vuoksi luotu olento, vaikka olisi syntynyt Jumalasta sen sijaan, että olisi saanut alkunsa jollakin muulla tavalla.

Vaikka kolmiyhteisen jumalan opissa sanotaan pojan syntyneen muinaisina aikoina ennen maailman luomista, niin häntä pidetään silti yhtä iankaikkisena kuin isäänsä, josta hän on syntynyt. Tässä ei nähdä mitään ristiriitaa, vaikka järjen mukaan sellainen olevainen, joka on syntynyt, ei voi olla ilman elämän alkua: iankaikkinen Jumala isän tavoin. Tämän asian ymmärtäminen onkin aiheuttanut päänvaivaa joillekin teologeille ja saarnaajille, niin että he ovat kehittäneet erilaisia teorioita sille, miten Poika voisi olla iankaikkinen ilman elämän alkua, vaikka hän on syntynyt Jumalasta.

Koska tällaiset spekulatiot ovat selvästi yli kirjoitusten meneviä ja niiden ainoa tarkoitus on pitää kiinni kolmiyhteisen jumalan harhaopista (pelon vuoksi), niin en puutu kaikkiin niihin selityksiin tässä yhteydessä. Sanon vain yhden oletuksen, jonka mukaan jotkut ovat ajatelleet Jeesuksen olleen isän tykönä eri muotoisena tai eri tehtävässä kuin Poikana. Poika syntyi tiettyä tehtävää tai asemaa varten, mutta jos tämä teoria olisi totta, niin silloin Poika ei olisi Poikana yhtä ikuinen kuin hänen isänsä ja niin kumottaisiin kolminaisuusoppi sellaisella väittämällä.

Muiden muassa [John MacArthur](#) joutui menneinä vuosikymmeninä selittämään tähän suuntaan menneitä opetuksiaan ja muuttamaan mieltään, jotta häntä ei pidettäisi harhaoppisena. Sittenmin hän on osoittanut sanoillaan olleensa omasta mielestään aina yhden Pyhän Kolmiyhteisen Jumalan opin vakaa kannattaja.

Monet Raamatun lukijat ovat ymmärtäneet väärin Jumalan sanat pojalleen: "Sinä olet minun poikani, tänä päivänä minä sinut synnytin." (Psa 2:7; Apt 13:33; Hebr 1:5; 5:5) Ne eivät viittaa aikaan ennen tämän maailman luomista. Paavali ja heprealaiskirjeen kirjoittaja ymmärsivät ne sanat oikein. Ne tarkoittavat sitä, että Jumala oli herättänyt Jeesuksen kristuksen ylös kuolleista. Tätä tapahtumaa kutsutaan Raamatun terminologiassa "synnyttämiseksi". Jeesus puhui opetuslapsille siitä uudestisyntymisestä, joka tapahtuu hänen tulemuksessaan: vanhurskusten ylösnousemuksesta. (Matt 19:28)

Paavali ymmärsi sen, että "pojan syntyminen" tarkoitti heräämistä ylös kuolleista. Hän julisti evankeliumia näin sanoen:

"Ja me julistamme teille sen hyvän sanoman, että Jumala on isille annetun lupauksen täyttänyt meidän lapsillemme, herättäen Jeesuksen, niin kuin myös toisessa psalmissa on kirjoitettu: 'Sinä olet minun Poikani, tänä päivänä minä olen sinut synnyttänyt.' Ja että hän herätti hänet kuolleista, niin ettei hän enää palaja katoavaisuuteen, siitä hän on sanonut näin: 'Minä annan teille pyhät ja lujat Daavidin armot.' Sentähden hän myös toisessa paikassa sanoo: 'Sinä et salli Pyhäsi nähdä katoavaisuutta.' Sillä kun Daavid oli aikansa Jumalan tahtoa palvellut, nukkui hän ja tuli otetuksi isiensä tykö ja näki katoavaisuuden. Mutta hän, jonka Jumala herätti, ei nähnyt katoavaisuutta. (Apt 13:33-37)

Kaikki Paavalin siteeraamat Raamatun kohdat puhuvat siitä, että Jumala oli herättävä poikansa ylös kuolleista. Sitä myös pojan synnyttäminen tarkoittaa. Näiden kohtien perusteella on siten väärin muodostaa opetus, jonka mukaan Jumalan poika olisi syntynyt muinaisina aikoina ennen maailman luomista isästä Jumalasta, niin kuin kolmiyhteisen jumalan opissa sanotaan.

Pojan alkuperä muinaisuudessa kuninkaana ei sekään todista hänen olleen tuolloin olemassa elävänä olentona. (Mka 5:2) Se voidaan ymmärtää samalla tavalla kuin pojan kirkkaus isältä ennen maailman luomista. (Joh 17) Pojalla oli kirkkaus tulevana kuninkaana ja kristuksena Jumalan

ajatuksissa jo ennen kuin hän loi tämän maailman. Mitään viittausta Jeesuksen elämään ennen hänen syntymistään ihmiseksi ei näissä kohdissa välttämättä ole.

Johannes kirjoitti evankeliuminsa sen vuoksi, että "te uskoisitte, että Jeesus on kristus, Jumalan poika, ja että teillä uskon kautta olisi elämä hänen nimessänne." (Joh 20:31) Mitään muuta tunnustusta Johannes ei Jumalan lapsilta odottanut kuin tämän asian tunnustamista. Meidän tulee tunnustaa Jeesus kristukseksi, joka on kärsinyt ihmisenä liharuumiissa kuoleman ja jonka Jumala on herättänyt ylös kuolleista kirjoitusten mukaan. Se riittää iankaikkisen elämän saamiseksi ja säilyttämiseksi, sillä Jumala asuu niissä, jotka tämän asian todeksi tunnustavat ja pysyvät heissä. (1Joh 4:1-5:13)

Johanneksen asuessa Efesossa elämänsä lopulla siellä vaikutti voimakkaasti leviämään pyrkivä harhaoppi, jossa kiellettiin Jeesuksen kärsineen ihmisenä liharuumiissa kuoleman. Samalla kiellettiin Jumalan herättäneen poikansa ylös kuolleista. Syntien sovitus ja iankaikkinen lunastus perustuu juuri siihen, että Jeesus kristus uhraisi itsensä viattomana ja synnittömänä ihmisenä Jumalalle, joka herätti hänet ylös kuolleista ja teki hänestä iankaikkisen elämän antajan valituille Jumalan lapsille. Koska nämä antikristukset ja villitsijät kielsivät pelastuksen kannalta tärkeimmän Raamatun opetuksen, kirjoitti Johannes kaksi kirjettä sitä harhaoppia ja sen levittäjiä vastaan.

Johannes aloittaa ensimmäisen kirjeensä heti sillä tavalla, että sanoo iankaikkisen elämän olleen alussa Jumalan tykönä ja ilmestyneen heille. Se elämä on Jumalan pojassa Jeesuksessa (1Joh 5:11-12). Se elämä on Jeesuksessa sen vuoksi, että isä on antanut sen elämän pojalleen. (Joh 5:26) Jeesuksella ei ole sitä iankaikkista elämää luonnostaan sen vuoksi, että hän itse olisi Jumala. Jeesus on saanut elämän isältään Jumalalta, mikä todistaa sen, että Jeesus ei ole itse Jumala ainakaan sillä tavalla kuin isä yksin on ainoa Jumala Raamatun mukaan (Joh 17:3; 1Kor 8:4-6; Efe 4:4-6).

Seuraava kirjoitus on muokattu versio ja muunnelma artikkelista, joka on sivulla

<http://www.focusonthekingdom.org/One.pdf>

Jumalalla on ainutlaatuinen [vaimosta syntynyt](#) poika, messias, ja Jumalan henki on hänen oma henkensä, jonka kautta Jumala itse on läsnä ja vaikuttaa voimallaan maailmassa tuoden valoa ja pelastaakseen sieluja. Mutta Jumala ei puhu Raamatussa koskaan omalle hengelleen eikä pyhältä hengeltä lähetetä koskaan terveisiä kirjeissä niin kuin isältä ja pojalta niitä terveisiä lähetetään. Pyhää henkeä ei koskaan palvota eikä rukoilla Raamatussa.

Isälle ja pojalle esitetään Raamatussa pyyntöjä ja anomuksia ja heitä molempia kumarretaan: Jeesusta messiaana ja isää yhtenä ainoana totisena Jumalana. Raamatussa käytetty verbi kumartamisesta on eri kuin suomenkielessä käytetty verbi "palvoa". Kuningas Daavidia kumarrettiin tosi Jumalan rinnalla (1Aik 29:20) ja valittujen pyhien vainoojat kumartavat heitä (Ilm 3:9). Heprean- ja kreikankielen kumartamista tarkoittavat verbit soveltuvat sekä Jumalaan että ihmisiin, jotka eivät ole itse Jumala, mutta ovat korkea-arvoisia Jumalan palvelijoita.

Jeesus kristus on Jumalan täydellinen edustaja, hänen kuvansa, joka heijastaa Jumalan mieltä ja luonnetta täydellisesti. Tämä ei tarkoita kuitenkaan sitä, että Jeesus kristus on Jumala. Jos Jeesus olisi Jumala, niin Jumalia olisi yhteensä kaksi, mikä on mahdotonta Raamatun mukaan. Isä on yksin Herra Jumala Kaikkivaltias ja Jeesus kristus on meidän herramme, mutta isä Jumala on hänenkin herransa.

Isän ja pojan välinen ero käy selvästi ilmi Psalmista 110:1. Siinä meidän yksi Jumalamme, Jahve, on eri persoona kuin hänen poikansa Jeesus Kristus, joka on meidän herramme, mutta isä on hänen herransa. Herraa Jeesusta kutsutaan tässä jakeessa sanan "adon" (herra) taivutusmuodossa "adonii", joka on suomeksi "minun herrani". Sitä taivutusmuotoa ei käytetä koskaan Jumalasta vaan pelkästään ihmisistä tai joskus myös enkelistä, jotka ovat muita korkeammassa asemassa.

Jos Jeesus olisi Jumala, niin häntä kutsuttaisiin tässä Psalmissa sanalla "adonai", jota on käytetty yksinomaan totisesta Jumalasta (449 kertaa Vanhassa testamentissa). Psalmi 110:5 on käytetty sanaa "adonai" kuvaamaan Jumalaa, kun tämä murskaa messiaan viholliset vihansa päivänä.

Sanojen "adonii" ja "adonai" välinen ero on kaikkialla Vanhassa testamentissa sama. "Adonai" on totinen Jumala, joka on yksi ainoa persoona. Sanaa "adonii" ei käytetä koskaan Jumalasta. Tämä on hyvin merkittävä asia, sillä kun Jeesuksesta käytetään sanaa "adonii" tässä Psalmissa, niin se todistaa hänen olevan herrana ihminen, ei Jumala! Vain iankaikkista Jumalaa kutsutaan sanalla "adonai", mutta muita yläpuolella olevaa ihmistä sanalla "adonii".

Juutalaiset tiesivät hyvin tarkasti sen, mistä oli kysymys, jos livettiin piirukaana tiukasta yksijumalaisuudesta, jota Israelin uskontunnustuksessa (shema) korostetaan (5Moos 6:4). Johannes ja kaikki apostolit olivat merkittäviä unitaareja monoteismin kannattajia (he uskoivat, että Jumala on yksi persoona, isä). Johannes on tallettanut meille Jeesuksen sanat, joilla hän määrittelee yhdeksi ainoaksi Jumalaksi hänen isänsä. (Joh 17:3) Apostolit joutuisivat nykyään vaikeuksiin uskonnollisten johtajien kanssa, koska he olisivat aivan kauhuissaan sen vuoksi, että nämä eivät tunnustaisi uskoaan kolmiyhteiseen jumalaan 300–400 -luvulla kehitettyjen katolisten uskontunnustusten mukaan!

Jotkut yrittävät puolustaa Raamatun valmistumisen jälkeen muodostettuja uskontunnustuksia ja katolisten isien opetuksia vetoamalla Johanneksen evankeliumin alkuun (1:1). He lukevat tätä kohtaa ennakkoon totena pitämänsä opin tueksi, jonka mukaan Jumalan Poika on iankaikkinen ja luomaton Jumalan toinen persoona Pyhässä Kolmiyhteisessä Jumalassa. He tulkitsevat sen vuoksi "Sanan" tarkoittavan "Poikaa", joka on ollut isän tykönä ennen kuin syntyi ihmiseksi.

Johannes sanoo kuitenkin niin, että "sana" on ollut alussa Jumalan tykönä, sen sijaan, että sanoisi Jeesuksen olleen isänsä luona taivaassa ennen syntymistään ihmiseksi. Jokainen juutalaista ajattelutapaa ja raamatullista kirjallisuutta tunteva huomaa heti, että tässä on käytetty vastaavaa ilmaisua kuin Sananlaskujen kirjan kahdeksannessa luvussa, jossa puhutaan "viisaudesta", joka oli alussa Jumalan tykönä. (Snl 8:22-31, "sana" ja "viisus" ovat samaa tarkoittavia ilmaisuja; tällaista sanavastaavuutta tai rinnakkaisuutta kutsutaan nimellä parallelismi)

Viisus on personoitu ja "hän" puhuu ikään kuin "hän" olisi henkilö (viisus on hepreankielessä feminiini ja englanniksi sitä kutsuttaisiin persoonapronominilla "she", jos se olisi persoona, johon viitataan). Viisus ("she", "hän") sanoo: "olen ollut aina Hänen kanssaan (Jumalan kanssa)". Niinpä Jumalan sana tai viisus oli alussa "Jumalan tykönä" (Joh 1:1) ja oli itse "jumala": se toisin sanoen edusti täydellisesti Jumalaa. Viisus sanoo sananlaskussa: "Minä olen ymmärrys." Viisus on Jumalan mielen täydellinen ilmentymä.

Johanneksen sanojen mukaan "sana oli jumala", mikä ei tarkoita yksi yhteen sitä, että sana on jumalana sama kuin se Jumala, jonka tykönä se sana on. Sana on jumala siksi, että Jumala ilmaisee itsensä sen kautta (sana edustaa Jumalaa täydellisesti).

Ole nyt tarkka tutkiessasi tätä kohtaa, niin huomaat, että tässä on vain yksi persoona (1Joh 1:1-2). Se persoona on isä, joka on luonut kaiken sanallaan ja sanansa kautta tai viisaudellaan, niin kuin on myös kirjoitettu (Psa 33:6-9; Snl 3:19; 8:22-31; Jer 10:12; 51:15). Sitten jakeessa 14 puhutaan ensimmäisen kerran Jumalan pojasta Jeesuksesta, mikä hämmästyttää monia, koska he ovat aina uskoneet jo luvun alussa hänestä puhuttavan. Jumalan ainosyntyinen poika on tullut ilmoittamaan meille isän, mutta kuinka monelta Jeesukseen uskovalta on isä jäänyt lähes kokonaan poikansa taakse piiloon, niin että ei saa mitään kunniaa, kiitosta, ylistystä, valtaa, voimaa tai kirkkautta heidän sanoissaan? (Joh 1:18; Matt 11:27; Ilm 4:8-11; Efe 1:3)

Johanneksen tarkoitus on kertoa meille, että Jumalan totinen sana/ilmoitus/viisaus on ilmoitettu meille historiassa ihmisen persoonassa, joka on Jumalan poika. Jeesus on sen vuoksi Jumalan sanan ja viisauden ilmentymä (ks. 1Kor 1:30-31; Kol 2:1-3). Tässä on kyse vähän samasta asiasta kuin siinä, että piirustuspöydällä oleva auto "tulee lihaksi" vasta todellisena toimivana autonä, kun se valmistuu tuotantolinjalta. Suunnitelmat auton valmistamisesta olivat olemassa jo ennen sitä, mutta autosta tuli todellisuutta vasta sitten, kun se tuli ulos tehtaan tuotantolinjalta valmiina autonä. Samalla tavalla Jumalan sana ja viisaus sai ilmiänsä Jeesuksessa.

Jumala ilmaisee itsensä kaikkein täydellisimmin ihmisessä Jeesuksessa kristuksessa, mutta Jeesus ei ole itse Jumala: Jeesus ei ole luomaton iankaikkinen Jumala. On vain yksi luomaton iankaikkinen persoona ja hän on meidän taivaallinen isämme, Jeesuksen kristuksen Jumala ja isä, ainoa kaikkivaltias Herra Jumala, josta myös poika on saanut alkunsa (Hebr 2:10-11; Joh 17:3; 1Kor 8:4-6; Efe 4:4-6; 1Tim 6:13-16; Ilm 4:8-11) Ei siis ole ihme, että isää on kutsuttu (yhdeksi) Jumalaksi yli 1300 kertaa Uudessa testamentissa.

Sanaa "jumala" on käytetty Raamatussa hyvin harvoin myös Jeesuksesta. Se ei todista hänen olevan välttämättä mitään muuta kuin ihminen, sillä hän on Jumalan poikanakin "vain" ihminen (Luuk 1:35). Myös Moosesta ja Israelin tuomareita kutsutaan Raamatussa "jumaliksi", vaikka he ovat kuolevaisia ihmisiä. (2Moos 4:16; 7:1; Psa 82:1-6) Sanalla "jumala" ei tarkoiteta silloin tietenkään isän vertaista kaikkivaltiasta, joka on luonut kaiken, mitä on olemassa. Sana "jumala" tarkoittaa sitä, että joku on toisen yläpuolella arvossa ja vallassa niin kuin Jeesus, jonka Jumala on korottanut kaikkien luotujen herraksi ja kaiken pääksi seurakunnalleen. Sitten se tarkoittaa myös sitä, että joku toimii Jumalan edustajana. Moosesta, enkeleitä ja Jeesusta kutsutaan jumalaksi juuri siitä syystä. He edustavat Jumalaa välittäessään hänen sanansa ihmisille ja toimivat hänen nimessään. Se tarkoittaa Jumalan kaikella arvovallalla esiintymistä ikään kuin se persoona, joka hänen nimessään esiintyy, olisi Jumala itse eikä luotu olento. (2Moos 3:1-15; 13:21; 14:19; 23:20-23; Joh 5:43; 10:25; Apt 7:20-59)

Niin kuin Mooses oli Jumalan edustaja puhuessaan faaraolle, niin Jeesus on Jumalan edustaja puhuessaan ihmisille ja enkeleille. Jeesus on ihmisenä Jumalan voitelema profeetta, kuningas ja ylimmäinen pappi. Jeesus on Daavidin sukua alenevassa polvessa, mistä syystä häntä sanotaan Daavidin juurivesaksi vielä Ilmestyskirjan lopussa. (Ilm 22:16; Jes 11:1, 10; 2Sam 7:8-16)

Uusi testamentti kertoo meille kerta toisensa jälkeen, että Jeesus on kristus, elävän Jumalan poika. Jeesus perusti seurakunnan sen lujan uskon varaan, että hän on kristus, elävän Jumalan poika. (Matt 16:16-19) Muistakaa myös se, mitä professori Brown Fuller Seminaryssa on sanonut meille, niin kuin myös monet muut Raamatun oppineet: "Se, että sinua kutsutaan Jumalan pojaksi, merkitsee sitä, että sinä et voi olla Jumala". Tämä on ilmeinen totuus, jonka jokainen voi saada selville ja vahvistaa totuudeksi tutkiessaan Raamattua.

Raamatussa on kutsuttu ihmisiä Jumalan pojiksi: Aatamia (Luuk 3:38), Israelia (2Moos 4:2-23; Jes 43:6) ja Jumalan valittuja palvelijoita tai Jumalan lapsia (1Aik 22:10). Erityisesti uuden liiton jumalan lapsia ja tulevaan maailmaan pelastuneita kutsutaan Jumalan pojiksi ja tyttäriksi. (2Kor 6:18; Ilm 21:7) Jeesus on esikoinen kuolleista nousseiden joukossa ja siten myös ensimmäinen kuolemasta pelastettu ihminen, Jumalan poika. (Hebr 5:7; 13:20-21) Jeesus Kristus on se ihminen, jollaiseksi Jumala tahtoo kaikki valitut tehdä: täysin synnitön ja viaton. Jeesus on myös ensimmäinen, jolle isä Jumala on antanut ihmisenä iankaikkisen elämän kuolleista herättämisen kautta. Jos Jumala ei olisi herättänyt Kristusta kuolleista, niin Jeesus olisi Paavalin sanojen mukaan kadotettu, mikä todistaa Jeesuksen olevan ihminen sen sijaan, että hän olisi Jumala, joka ei voi kuolla eikä tarvitse pelastusta kuolemalta ja kadotukselta. (1Kor 15:12-24)

Kuuntele nyt tarkoin Paavalia: miten hän määrittelee sen, kuka on meidän kristittyjen ainoa Jumala, jonka rinnalla ei ole ketään muuta Jumalaa (5Moos 4:35, 39; 6:4):

1.Korinttolaiskirje:

8:4 Mitä nyt epäjumalille uhratun lihan syömiseen tulee, niin tiedämme, ettei maailmassa ole yhtään epäjumalaa ja ettei ole muuta Jumalaa kuin yksi.

8:5 Sillä vaikka olisikin niin sanottuja jumalia, olipa heitä sitten taivaassa tai maassa, ja niitä on paljon semmoisia jumalia ja herroja,

8:6 niin on meillä kuitenkin ainoastaan yksi Jumala, isä, josta kaikki on ja johon me olemme luodut, ja yksi herra, Jeesus Kristus, jonka kautta kaikki on, niin myös me hänen kauttansa.

Meillä kristityillä on vain yksi Jumala isä, ei ketään muuta. Paavali vahvistaa tämän raamatullisen opetuksen efesolaiskirjeessä, jossa mainitsee isän ja pojan ja pyhän hengen yhtä aikaa, mutta sanoo vain isän olen Jumala.

Efesolaiskirje:

4:4 yksi ruumis ja yksi henki, niin kuin te olette kutsututkin yhteen ja samaan toivoon, jonka te kutsumuksessanne saitte;

4:5 yksi herra, yksi usko, yksi kaste;

4:6 yksi Jumala ja kaikkien isä, joka on yli kaikkien ja kaikkien kautta ja kaikissa.

Paavali ei opettanut kolmiyhteistä jumalaa vaan sanoi Vanhan testamentin profeettojen ja Jeesuksen tapaan selvästi, että meillä on vain yksi Jumala, joka on meidän taivaallinen isämme. (Matt 6:6ss.; Joh 17:3; Mark 12:28-34) Miten siis on mahdollista, että valtaosa nimeltään kristityistä ei pidä totena Raamatun ilmoitusta vaan uskoo mieluummin katolisten isien kehittämään harhaoppiin?

Jos olet avoin ja rehellinen etkä pelkää joutuvasi helvettiin ja tulevasi leimatuksi harhaoppiseksi, mikäli tunnustat uskoasi Raamatun opettamalla tavalla Jumalaan ja hänen poikaansa Jeesukseen Kristukseen, meidän herraamme, niin et löydä Raamatusta kolmiyhteisen jumalan oppia. Sanahirviö "Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen" esiintyy vain yhden kerran ja sekin on katolisten tekemä muutos alkuperäiseen Matteuksen lähetyskäskeyn, jonka mukaan Jeesus sanoi:

"Tehkää kaikista kansoista opetuslapsia minun nimeeni ja opettakaa heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käsenyt teidän pitää". (Matt 28:19-20)

Kastetta ei mainita lainkaan ja se osa on katolisten isien tekemä lisäys heidän totena pitämänsä Babylonian mysteeriuskonnon tueksi, jota katolisuus edustaa sen muunnellussa muodossaan.

Jos kolmiyhteinen jumala olisi Raamatun ilmoittama yksi ainoa Jumala, niin silloin Raamatussa olisi paljon todisteita sen opetuksen puolesta. Paavali olisi kirjoittanut, että "meillä on yksi ainoa Jumala, joka on Isä ja Poika ja Pyhä Henki" sen sijaan, että hän kirjoitti meillä olevan yksi ainoa Jumala, joka on meidän taivaallinen isämme, Jeesuksen sanoja mukaillen. Pyhää henkeä olisi rukoiltu ja palvottu, niin kuin isää ja osittain myös poikaa, mutta eri syystä kuin isää: isää rukoillaan ja palvotaan siksi, että hän on kaikkivaltias Jumala ja kaiken luoja, mutta poikaa sen vuoksi, että hän on kristus ja meidän herramme, jonka Jumala on korottanut kaiken pääksi seurakunnalle ja kaikkien luotujen herraksi.

Raamatussa ei kumarreta eikä palvota pyhää henkeä, koska se ei ole Jumalan kolmas persoona ja Jumalasta erillinen itsenäinen persoona, joka ajattelee ja suunnittelee asioita oman päätöksensä mukaan ja jolle isä tai poika puhuisivat (he eivät puhu koskaan pyhälle hengelle, mutta Jeesus puhuu opetuslasten tavoin pyhässä hengessä ihmisille ja myös Jumalalle rukouksessa).

Paavali ei kiistä missään kohdassa sitä tosiasiaa, että Jeesus kristus on ihminen. Hän kertoo Jeesuksen sovittaneen ihmisenä meidän syntimme ja nousseen ylös kuolleista ihmisenä. (Room 5:10-21; 1Kor 15:1-47) Paavali erottaa kaikissa puheissaan (Apt 17:22-31) ja kirjoituksissaan Jumalan ja kristuksen toisistaan (1Kor 11:3), ja opettaa evankeliumia mm. näillä sanoilla:

1.Timoteuksen kirje:

2:3 Sillä se on hyvää ja otollista Jumalalle, meidän vapahtajallemme,

2:4 joka tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden.

2:5 Sillä yksi on Jumala, yksi myös välimies Jumalan ja ihmisten välillä, ihminen kristus Jeesus,

2:6 joka antoi itsensä lunnaiksi kaikkien edestä, josta todistus oli annettava aikansa,

2:7 ja sitä varten minä olen saarnaajaksi ja apostoliksi asetettu - minä puhun totta, en valhettele - pakanain opettajaksi uskossa ja totuudessa.

Jeesuksen palvonnassa Jumalana on menty jopa niin pitkälle, että isä on jäänyt kokonaan poikansa varjoon ja häneltä on riistetty kunnia luomisesta ja poikansa pelastamisesta kuolemasta, mikä kunnia kuuluu yksin hänelle, ei pojalle yhdessä hänen kanssaan (Hebr 5:7; 13:20-21; Ilm 4:8-11; Apt 4:24-1; Jes 42:1-8)

Kolmiyhteiseen jumalaan uskovat eivät puhu mielellään lainkaan Jeesuksen ihmisyydestä vaan korostavat hänen jumaluuttaan niin paljon, että uskovat lopulta Jeesuksen olevan "Jumalan ihmisen ruumiissa" sen sijaan, että hän olisi täydellisesti ihminen. He luulevat, että kristus on Jumala, koska "Jumala asui kristuksessa" ja "isä asuu pojassaan." (2Kor 5:18-21; Joh 14:1-11) Näillä sanoilla erotetaan todellisuudessa Jumala ja kristus selvästi toisistaan, niin että vain isää sanotaan Jumalaksi ja poikaa kristukseksi, jossa tämä Jumala asuu. On aivan eri asia uskoa Raamatun kirjoitusten opettamalla tavalla siihen, että "Jumala asuu kristuksessa" kuin väittää vastoin totuutta, että "Kristus on Jumala" (sellainen kuin isä on, luomaton, iankaikkinen, luoja ja jopa kaikkivaltias eli yhtä suuri vallassa ja voimassa ja kunniasa ja kirkkaudessa kuin hänen isänsä).

Profeettojen, Jeesuksen ja apostolien uskontunnustus (5Moos 6:4-9; Mark 12:28-34; Joh 17:3; 1Kor 6.4-6; Efe 4:4-6; 1Piet 1:3, 5:10-11; Jda 1:24-25; Ilm 4:8-11) on aivan erilainen kuin 300–400-luvuilla laaditut uskontunnustukset, joiden kautta tunnustetaan uskoa kolmiyhteiseen Isään ja Poikaan ja Pyhään Henkeen. Ne, jotka pitävät Jumalan sanan ja Jeesuksen kristuksen todistuksen, Jumalan käskyt ja Jeesuksen uskot, tunnustavat uskoaan oikein, Raamatun kirjoitusten mukaan: siten kuin profeetat, Jeesus ja apostolit uskoaan tunnustivat.

On perin merkillistä, että profeetat, Jeesus ja apostolit eivät kelpaisi kristityksi, jos he eläisivät meidän aikanamme tai olisivat eläneet katolisen kirkon synnyn ja valtaan nousun vuosisadoilla (100–400 -luvulla). Miten Jeesus mahtaakaan suhtautua tulemuksessaan niihin "kristittyihin", jotka sanovat Jumalan tuomitsevan häneen ja hänen isäänsä Raamatun opettamalla tavalla uskovat Jumalan lapset helvettiin, vaikka todellisuudessa he tunnustavat oikein uskoaan ja nämä itse tunnustavat sitä väärin? He uskovat kolmiyhteiseen epäjumalaan Raamatun ilmoittaman yhden ainoan Jumalan ja meidän taivaallisen isämme sijasta, jonka poika Jeesus Kristus on: se poika, jonka Jumala lähetti maailman vapahtajaksi ja herätti ylös kuolleista kirjoitusten mukaan.

Tämä kirjoitus on muokattu versio ja muunnelma artikkelista, joka on sivulla

<http://www.focusonthekingdom.org/One.pdf>